

Sygn. akt II AKa 329/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Wróblewska

SA Krzysztof Ciemnoczołowski

Protokolant: sekr. sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku Tomasza Kielbratowskiego

po rozpoznaniu w dniach 23 stycznia 2020r. i 9 marca 2020 r.

sprawy

P. D., s. S., ur. (...) w L. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 284 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 302 § 1 k.k.; art. 302 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 300 § 1 k.k.; art. 300 § 1 k.k.; art. 300 § 1 k.k.; art. 300 § 2 k.k.; art. 300 § 2 k.k.; art. 300 § 2 k.k.; art. 300 § 2 k.k.; art. 300 § 2 k.k.; art. 300 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt **XIV K 135/15**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

1. w pkt. VII z opisu czynu eliminuje ppkt 11 i 12;
2. w pkt. IX zasądzoną opłatę obniża do 1,300 (jednego tysiąca trzystu) złotych;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. wymierza oskarżonemu 1,300 (jeden tysiąc trzysta) złotych opłaty za postępowanie odwoławcze oraz obciąża go wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 329/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 25.03.2019r. w sprawie XIV K 135/15

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. D.	Popelnienie przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw	Jak uzasadnieniu Sądu okręgowego w	Jak uzasadnieniu Sądu okręgowego w
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.	P. D.	Sprzedaż nieruchomości opisanych w pkt. VII. pkt 11 i 12 jako przejaw udaremnienia wykonania orzeczeń sądu	Akt oskarżenia	7842-7861	
----	--------------	--	----------------	-----------	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	<p>Sąd Okręgowy przeprowadził dowody wskazane w uzasadnieniu swojego wyroku, które częściowo nie są kwestionowane przez skarżącą, zaś co do kwestionowanych, wskazanych w apelacji, ich ocena poprzez odniesienie się do zarzutów apelacji zostanie przedstawiona w rubryce 3. niniejszego uzasadnienia.</p> <p>Nadto Sąd odwoławczy przeprowadził dowody z informacji komornika o stanie egzekucji nieruchomości objętych zaskarżonym orzeczeniem oraz oświadczeń pokrzywdzonych co do wywiązania się przez oskarżonego ze zobowiązań wobec nich – k.12398-12399 akt sprawy.</p>	<p>Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego</p> <p>Ocena tych dowodów dokonana przez Sąd odwoławczy znajduje się w rubryce 3</p>

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
--	--

	<p>świadomości oskarżonego P. D. w zakresie istnienie względem niego wierzytelności: W. W. (1) w kwocie 87.500 zł stwierdzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie I C 377/09, oraz J. R. (...) stwierdzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XII Ga 385/13,</p> <p>IV. Naruszenie prawa materialnego - art. 300 par. 3 k.k. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie jako podstawy skazania w sytuacji uznania, iż czyn oskarżonego wypełniał ustawowe znamiona występku z art. 300 par. 2 k.k.</p> <p>V. Naruszenie prawa materialnego - art. 307 par. 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w jakiej oskarżony dobrowolnie naprawił szkodę w znacznej części,</p> <p>VI. Błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący uznaniem, iż doszło do faktycznego uszczuplenia praw wierzyciela - spółki (...) sp. z o.o. w sytuacji, w jakiej z wniosku tego wierzyciela nadal toczą się postępowania egzekucyjne z nieruchomości obciążonych umownymi hipotekami na rzecz w/ w podmiotu.</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><i>I.</i>Zarzut ten jest zasadny, choć nie stanowi podstawy do uznania, że zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, jak podniesiono w apelacji. Z uwagi na fakt, że wskazana nieruchomość objęta została opisem czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu, wystarczającym dla usunięcia uchybienia Sądu</p>		

okręgowego w tym zakresie jest wyeliminowanie jej z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. VII zaskarżonego orzeczenia (ppkt 11). Oskarżonemu przypisano zbycie w warunkach czynu ciągłego określonych składników swojego majątku celem udaremnienia wykonania orzeczeń sądu. Dwa z tych składników ujęte w pkt. VII ppkt. 11 i 12 zaskarżonego orzeczenia (do drugiego z nich Sąd apelacyjny odnie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia) nie zostały opisane w czynie zarzuconym oskarżonemu, co skutkowało wyeliminowaniem ich z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. VII zaskarżonego orzeczenia.

Wobec powyższego zbędnym jest odnoszenie się do zawartych w pkt. I.2 i 3 uzasadnienia apelacji rozważań dotyczących celu w jakim oskarżony rozporządził nieruchomością opisaną w pt. VII.11 zaskarżonego wyroku.

II. Nie jest zasadny zarzut obrazy art.300 § 2 kk (zapewne na skutek oczywistej omyłki pisarskiej apelujący wskazał na art.302 § 2 kk – str. 4 apelacji zamiast na zastosowany w zaskarżonym wyroku art.300 § 2 kk).

Dowolnym jest twierdzenie skarżącego jakoby Sąd I instancji uznał, iż każde zbycie zagrożonego zajęciem składnika majątku wypełnia znamiona przestępstwa z art.300 § 2 kk. Sąd odnosił się bowiem do składników majątku objętych aktem oskarżenia (poza dwoma, o czym była już mowa w niniejszym uzasadnieniu) i wskazał powody, dla których uznał, że zadysponowanie nimi przez oskarżonego w określony w wyroku

sposób wyczerpało znamiona przypisanego mu przestępstwa. Odniósł się również do możliwości prowadzenia przez pokrzywdzonych wierzycieli oskarżonego egzekucji z majątku, którego ten wyzbył się (str.154 uzasadnienia wyroku). Poza orzeczeniem Sądu Najwyższego wskazanym w tym miejscu części motywacyjnej wyroku (w sprawie I KZP 31/04) wskazać należy, że – jak wynika z zeznań komorników – zmiana właściciela nieruchomości w znacznym stopniu utrudniała zaspokojenie wierzycieli (zeznania R. T. - k.9822-9827akt sprawy, J. Ś. k.4946-4947 akt sprawy). Sąd apelacyjny odniesie się również do tego w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Rację ma skarżący, że jeżeli zbycie składnika majątku przez dłużnika nie prowadzi do co najmniej uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela to nie dochodzi do wypełnienia znamion przestępstwa z art.300 § 2 kk. Rzecz jednak w tym, że w realiach rozpoznawanej sprawy do takiego uszczuplenia, a tym samym do wypełnienia tych znamion doszło. Zamiar oskarżonego należy bowiem badać na datę popełnienia przestępstwa, zgodnie z treścią art.6 § 1 kk. W przedmiotowej sprawie są to daty podejmowania kolejnych rozporządzeń majątkiem na szkodę swoich wierzycieli, określonych w ramach czasowych przypisanego oskarżonemu przestępstwa ciągłego.

P. D. w datach ustalonych przez Sąd okręgowy jako daty rozporządzenia mieniem miał świadomość posiadania zobowiązań a pokrzywdzeni jeszcze przed wyzbyciem się majątku przez oskarżonego wyartykułowali zamiar dochodzenia swoich roszczeń. Miał

on zatem pełną świadomość, że podejmując takie działania udaremnia lub co najmniej uszczupla zaspokojenie swoich wierzycieli. Sąd apelacyjny zatem nie podziela poglądu glosatora zacytowanego przez skarżącego w pkt. VI.3 na str.14 apelacji. Gdyby bowiem iść tokiem tego rozumowania to przed postawieniem zarzutów sprawcy a nawet przed wydaniem wyroku nie mogłoby dojść do określenia czasu popełnienia przestępstwa z art.300 § 2 kk, co jest na tyle absurdalne, że nie wymaga dalszego komentarza. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że w ustalonym przez sąd (a niekwestionowanym przez skarżącego) czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa nie dysponował on majątkiem, z którego pokrzywdzeni mogliby skutecznie dochodzić swych roszczeń.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do wyroku Sądu Najwyższego z 3.07.2007r. w sprawie II KK 336/06 oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28.11.2013r. w sprawie II AKa 350/13, gdyż nie mają one przełożenia na realia rozpoznawanej sprawy. Oskarżony P. D. bowiem nie miał innych składników majątkowych, z których mogli się zaspokoić jego wierzyciele, w szczególności pokrzywdzeni objęci zaskarżonym orzeczeniem. Jak wynika z materiału dowodowego, nieskuteczna była jakakolwiek egzekucja skierowana do potencjalnego majątku oskarżonego (poza wskazanymi w akcie oskarżenia, również z kont bankowych i innych nieruchomości oskarżonego). Wobec powyższego wyzbycie się przez oskarżonego

składników majątku opisanych w pkt. VII ppkt 1-10 zaskarżonego orzeczenia spowodowało skutek w postaci udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia jego wierzycieli – pokrzywdzonych w przedmiotowej sprawie. Podkreślenia ponownie wymaga, że na przypisanie przestępstwa z art.300 § 2 kk nie ma wpływu zachowanie oskarżonego po jego popełnieniu, w szczególności zaspokojenie wierzycieli. Przyjmując taki tok rozumowania w zasadzie w ogóle nie można by przypisać popełnienia przestępstwa z art.300 § 2 kk sprawcy, który cały czas deklarowałby zamiar zaspokojenia swoich wierzycieli, w szczególności wyzbywając się majątku i tłumacząc to zamiarem jego pomnożenia i wówczas wywiązania się ze swoich zobowiązań. Za prawidłowością toku rozumowania Sądu apelacyjnego przemawia również prezentowany powszechnie w orzecznictwie pogląd, że momentem, od którego dłużnik ma świadomość, że zadysponowanie przez niego majątkiem (poprzez usunięcie, ukrycie, zbycie, darowanie, zniszczenie, obciążenie lub uszkodzenie jego składników) naraża go na odpowiedzialność z art.300 § 2 kk jest moment, kiedy wierzyciel w sposób niebudzący wątpliwości zasygnalizuje, że zamierza dochodzić swojej wierzytelności, w szczególności świadczy o tym wezwanie do zapłaty czy wniesienie pozwu. Sąd apelacyjny w pełni aprobuje pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 17.11.2011r. w sprawie V KK 226/11: „Przestępstwo określone w art. 300 § 2 k.k. dotyczy także mienia "zagrożonego zajęciem". Nie jest więc wymagane, aby w czasie przestępnego działania istniało już orzeczenie, którego

wykonanie sprawca chce udaremnić. Przepisy z art. 300 § 2 k.k. można się zatem dopuścić również wtedy, gdy egzekucja dopiero grozi, a więc w okresie, kiedy wierzyciel w sposób niedwuznaczny daje do zrozumienia, że postanowił dochodzić swojej pretensji majątkowej w drodze sądowej. Wystarczające jest więc, by składniki majątku były zagrożone zajęciem, jeżeli istnieje obiektywne, rzeczywiste i bezpośrednie niebezpieczeństwo zajęcia, a więc takie niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć.” Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 4 marca 2015r. w sprawie III KK 371/14. W realiach rozpoznawanej sprawy wszyscy pokrzywdzeni wskazani w zaskarżonym orzeczeniu taki zamiar dochodzenia swoich wierzytelności wyartykułowali przed rozporządzeniem (sprzedażą lub darowizną) przez oskarżonego elementów swojego majątku opisanych w pkt. VII ppkt. 1-10 zaskarżonego wyroku. Rozporządzając zatem nimi, nie mając jednocześnie innego majątku, który mógłby zaspokoić wierzycieli, oskarżony dopuścił się przestępstwa z art.300 § 2 kk. Bez znaczenia dla kwestii winy zatem pozostaje co po dacie popełnienia przez niego przypisanego mu przestępstwa działo się z tym majątkiem oraz czy oskarżony ostatecznie w całości lub części zaspokoił wierzytelności pokrzywdzonych. Okoliczność ta może mieć jedynie wpływ na stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa, a co za tym idzie, na wymiar orzeczonej kary. Do tego zagadnienia Sąd odwoławczy odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie

może zatem przynieść odwoływanie się do nadal toczących się postępowań egzekucyjnych (pkt II.7 apelacji – str.8, pkt II.11 apelacji – str.9).

Skutecznym nie jest również powoływanie się na wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie II AKa 59/14. Sąd ów orzekał bowiem w sprawie wierzytelności, które nie istniały, stąd nie mogło dojść do udaremnienia lub uszczuplenia ich zaspokojenia (w przedmiotowej sprawie istnieją, co jest okolicznością bezsporną i w zasadzie niekwestionowaną przez apelującego; patrz: uwagi do zarzutu w pkt. III).

5. Nie jest tak jak twierdzi skarżący, że obciążenie nieruchomości na rzecz innych, mających pierwszeństwo w egzekucji podmiotów, ekskulpuje oskarżonego, gdyż do zaspokojenia się pokrzywdzonych w takiej sytuacji nie mogłoby dojść. Wskazać tu należy przykładowo na postępowanie egzekucyjne, gdzie wierzyciel nie dokonał czynności potrzebnych do dalszego prowadzenia postępowania egzekucyjnego, co skutkowało jego zakończeniem w odniesieniu do tego wierzyciela (k.12241 akt sprawy) ale otwarło drogę innym wierzycielom do zaspokojenia się z zajętego składnika majątku oskarżonego. Z pisma komornika (k.12384 akt sprawy) również wynika, że określone zachowania jednego wierzyciela otwierają innym drogę do egzekwowania swojej wierzytelności. Sam zatem fakt zajęcia nieruchomości na rzecz innych, mających pierwszeństwo egzekucji, wierzycieli nie przesądza o braku podstaw do przypisania

winy oskarżonemu. Wskazać w tym miejscu należy na postanowienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z 5.11.2012r. stanowiące zabezpieczenie roszczeń o uznanie za bezskuteczne co do B. B. sprzedaży wskazanych tam nieruchomości i zakaz ich zbywania (k.837-838 akt sprawy). Orzeczenie to – w ocenie Sądu apelacyjnego – potwierdza słuszność stanowiska Sądu okręgowego, że zbywanie składników majątku przez oskarżonego stanowiło pokrzywdzenie jego wierzycieli, skoro sąd uznał, że wnioskodawczyni uprawdopodobniła swój interes w udzieleniu wskazanego zabezpieczenia. Dotyczy ono tylko pokrzywdzonej B. B., która zainicjowała postępowanie w tej sprawie.

Oczywistym jest, że w zakresie ustalenia zamiaru jakim kierował się sprawca, zwłaszcza w sytuacji, gdy – jak w przedmiotowej sprawie – przypisanie winy musi zostać poprzedzone ustaleniem, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, Sąd nie może opierać się jedynie na wyjaśnieniach oskarżonego, który istnieniu takiego zamiaru zaprzecza. Wyjaśnienia oskarżonego jako jeden z dowodów podlegają swobodnej ocenie, również w odniesieniu do innych dowodów zgromadzonych w sprawie. W przedmiotowej sprawie Sąd okręgowy, w oparciu o tak oceniony materiał dowodowy wykazał istnienie takiego zamiaru po stronie oskarżonego. Wskazać w tym miejscu należy, że skarżący będący podmiotem fachowym, w wywiedzionej apelacji nie podniósł zarzutów dotyczących dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, co daje podstawę

do przyjęcia, że ją akceptuje. Podkreślenia wymaga, że zamiarem kierunkowym ma być objęty cel w postaci udaremnienia wykonania orzeczenia. W przedmiotowej sprawie oskarżony wyzbywał się składników majątku mając pełną świadomość, że wierzyciele będą dochodzić (lub już dochodzą) swoich należności na drodze sądowej.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazywanie, że celem zbywania składników majątku było jego pomnożenie a następnie z tak pomnożonego majątku, spłata wierzycieli. Jak już bowiem wcześniej wskazano, postąpienie oskarżonego pozbawiało pokrzywdzonych możliwości prowadzenia skutecznych egzekucji. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że z działań podjętych przez oskarżonego wobec tych składników majątku pokrzywdzeni w niniejszej sprawie nie osiągnęli żadnej korzyści, a zaspokojeni (i to nie w pełnym zakresie) zostali w przeważającej liczbie dopiero na etapie postępowania odwoławczego, co – jak wyżej wskazano – nie może ekskulpować oskarżonego. Wobec powyższego nie mogą zostać uznane za skuteczne rozważania skarżącego co do celu w jakim oskarżony wyzbywał się przypisanych mu w zaskarżonym orzeczeniu składników swojego majątku i podkreślanie, że były one obciążone na rzecz osób trzecich (str.5-8 apelacji).

Nie może okazać się skutecznym odniesienie do działki przy ul. (...) w R. (pkt II.5a apelacji), skoro została ona z przyczyn wskazanych w pkt. I tej części uzasadnienia, wyeliminowana z opisu czynu przypisanego

oskarżonemu. Również księga wieczysta, do której odwołuje się skarżący (k.1013-1045 akt sprawy – str. 5 apelacji) dotyczy nieruchomości nieobjętej zaskarżonym wyrokiem, nie może zatem apelujący skutecznie opierać na niej podniesionych zarzutów. Bezprzedmiotowym jest również odwoływanie się do stanowiska składających zawiadomienia, skoro przedmiotem oceny w instancji odwoławczej jest stan faktyczny i ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji, nie zaś pisma inicjujące postępowanie karne. Odwołując się do argumentacji apelującego, że poprzez wyzbywanie się majątku, w szczególności nieruchomości wskazanej w pkt. VII ppkt 5 zaskarżonego wyroku oskarżony zamierzał pozyskać środki na spłatę pokrzywdzonych wskazać należy na akt notarialny z 14.02.2012r. dotyczący sprzedaży tej nieruchomości podmiotowi (...) sp. z o.o. za kwotę 2.000.000 zł. (k.2451-2455 akt sprawy), które to środki nie zostały przeznaczone na spłatę pokrzywdzonych w niniejszej. Wskazać również należy na wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 18.12.2013r. w sprawie XC V 1815/12 uznający za bezskuteczną wobec B. B. umowę sprzedaży m.in. tej nieruchomości. (k.8015 – 8016 akt sprawy). Poczynione wyżej uwagi dotyczące braku zależności między sprzedażą nieruchomości a zaspokojeniem wierzycieli – pokrzywdzonych w tej sprawie oraz braku podstaw do ekskulpowania oskarżonego z tego tylko powodu, że nieruchomości były obciążone na rzecz innych podmiotów odnoszą się również do nieruchomości położonych w R. opisanych w pkt. VII ppkt 9 zaskarżonego wyroku (pkt 5b apelacji). Zwolnienie z odpowiedzialności karnej

oskarżonego miałyby miejsce, gdyby posiadał on w dacie popełnienia czynu inny majątek mogący zaspokoić wierzycieli. Nie zwalnia również z takiej odpowiedzialności okoliczność, że dana nieruchomości jest już obciążona na rzecz innego wierzyciela bo nie sposób przewidzieć jak będzie toczyła się egzekucja czy też roszczenie nie zostanie zaspokojone w inny sposób lub wierzyciel zrezygnuje z jego dochodzenia. Sąd apelacyjny odnosił się już do tego zagadnienia w niniejszym uzasadnieniu.

Skutecznego argumentu przeciwko uznaniu oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art.300 § 2 kk nie może stanowić odwołanie się do egzekucji prowadzonej przez T. B.. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu apelacyjnego przypadek tej pokrzywdzonej świadczy o wypełnieniu przez oskarżonego znamion przestępstwa z art.300 § 2 kk. Gdyby bowiem sprzedaż tych nieruchomości pozostawała bez wpływu na możliwość zaspokojenia roszczeń to zapewne B. B. nie uzyskałaby wskazanego wyżej zabezpieczenia roszczeń o uznanie za bezskuteczne tych transakcji sprzedaży a następnie uznanie umów sprzedaży za bezskuteczne. Na marginesie zatem jedynie podać należy, że na wskazywanych przez skarżącego (str.6 apelacji) kartach 311-312 akt sprawy – wbrew jego twierdzeniom – nie znajdują się dokumenty dotyczące egzekucji prowadzonej przez wierzyciela hipotecznego z nieruchomości o jakich mowa (opisanych w pkt VII ppkt 9 zaskarżonego orzeczenia), co miałyby świadczyć

o tym, że sprzedaż tych nieruchomości pozostawała bez wpływu na zaspokojenie innych wierzycieli. Na kartach tych bowiem znajduje się pusta strona opisu księgi o końcówce numeru (...) i pierwsza strona księgi o końcówce numeru (...), które nie są objęte zarzutami w przedmiotowej sprawie. Potwierdza to natomiast wcześniej zaprezentowane stanowisko Sądu odwoławczego, że oskarżony nie dysponował innym majątkiem, który mógł zaspokoić wierzytelności pokrzywdzonych w przedmiotowej sprawie. Na k.5011 akt sprawy znajduje się natomiast informacja komornika, że przeciwko nieruchomościom objętym zaskarżonym wyrokiem: o końcówce numeru księgi (...) skierowano egzekucję ale zarówno ta nieruchomość, jak i nieruchomość o końcówce numeru księgi(...) (obie objęte pkt. VII ppkt 9 zaskarżonego wyroku) zostały zbyte na rzecz (...) sp z o.o. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu II instancji, obrońca nie może argumentować braku sprawstwa oskarżonego tym, że egzekucje są bezskuteczne, bowiem owa bezskuteczność wynika również z faktu, że oskarżony nie jest już ich właścicielem (a zatem udaremnił lub co najmniej uszczuplił zaspokojenie wierzycieli poprzez zbycie składnika swojego majątku w rozumieniu art.300 § 2 kk). Potwierdzeniem słuszności takiego stanowiska jest – w ocenie Sądu apelacyjnego – również fakt, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XC V 1815/12 oddalono wniosek B. B. o wszczęcie egzekucji z tych nieruchomości z uwagi na to, że nie były własnością oskarżonego (uzasadnienie do sprawy XV C 1815/12 - k.8019 akt sprawy).

Okoliczności te dostrzegł również Sąd I instancji (str.154 uzasadnienia wyroku).

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do faktu, że przed postawieniem zarzutów oskarżony dokonał zwrotnego przeniesienia własności nieruchomości o jakiej mowa w pkt. VII ppkt 4 zaskarżonego orzeczenia (pkt II.5c apelacji), jak już bowiem wcześniej wskazano, przy ocenie zamiaru sprawcy bierze się pod uwagę czas popełnienia czynu (w przedmiotowej sprawie – datę rozporządzenia mieniem, tj. w odniesieniu do nieruchomości opisanej we wskazanym punkcie wyroku i apelacji – darowanie jej swojej żonie 6.02.2012r. – k.4504 akt sprawy). Skarżący wskazując, że oskarżony dokonał zwrotnego przeniesienia własności nieruchomości w 2013r. pomija tę istotną okoliczność, że 24.07.2015r. ponownie wyzbył się jej przenosząc ją na syna, co dostrzega Sąd okręgowy (str.104 uzasadnienia wyroku). Okoliczność ta nie ma wprawdzie znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, gdyż nastąpiła po popełnieniu przez niego przestępstwa ale przeczy sugestii skarżącego, że po dokonanej darowiznie na rzecz żony nieruchomość trwale z powrotem stała się własnością oskarżonego a zatem nie wypełnił on znamienia „darowania” w rozumieniu art.300 § 2 kk.

Podnoszona przez skarżącego okoliczność, że udziały o jakich mowa w pkt VII ppkt 8 zaskarżonego wyroku (pkt II.5.d apelacji) miały znikomą wartość majątkową nie może stanowić

podstawy do uznania, że zbywając je w warunkach opisanych w zaskarżonym orzeczeniu oskarżony nie dopuścił się przestępstwa z art.300 § 2 kk. Wartość mienia nie jest bowiem znamieniem tego przestępstwa. Podkreślenia również wymaga, że czyn ten jest elementem czynu ciągłego a zatem należy oceniać łącznie wartość mienia jakiego wyzbył się oskarżony działając z zamiarem udaremnienia wykonania orzeczenia a tym samym udaremniając lub uszczuplając zaspokojenie swoich wierzycieli. O braku wpływu istnienia innych obciążeń tego majątku na odpowiedzialność oskarżonego w przedmiotowej sprawie Sąd apelacyjny już się wypowiedział, odwołuje się zatem do tych rozważań nie widząc potrzeby ponownego ich przytaczania w tym miejscu. Żadnego znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonego nie ma wydane 16.10.2010r. postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania w przedmiocie zbycia tych udziałów (k.579 akt sprawy). Na wstępie podkreślenia wymaga, że postanowienie to nie spowodowało zaistnienia stanu powagi rzeczy osądzonej a więc możliwe było procedowanie w przedmiocie tych udziałów w przedmiotowej sprawie. Po wtóre brak jest podstaw do oceny jak wnikliwie organy ścigania badały kwestię zaistnienia przesłanek czynu zabronionego (sądząc po tym, że odmówiono wszczęcia postępowania, była to zapewne powierzchowna ich ocena). Wskazać również należy, że postanowienie to zostało wydane 16.10.2010r. a zatem przed penalizowanym zachowaniem oskarżonego przypisanym mu w omawianej części zaskarżonego wyroku (29.06.2012r.). I na tę datę oceniać należało stan majątkowy oskarżonego w

kontekście wypełnienia przez niego znamion przestępstwa z art.300 § 2 kk, biorąc pod uwagę argumenty skarżącego, że nie dochodzi do popełnienia tego przestępstwa jeżeli inne składniki majątku dłużnika pozwalają na zaspokojenie wierzycieli.

Aprobaty Sądu apelacyjnego nie zyskały również zarzuty dotyczące zbycia przez oskarżonego udziałów w spółce (...) (pkt VII ppkt 7 wyroku, pkt II.5e apelacji). To, że – jak twierdzi skarżący - wartość długów przewyższała wartość przedsiębiorstwa nie ekskulpuje oskarżonego. Wierzyciele mogli zaspokoić się bowiem choćby w części (przepis art.300 § 2 kk mówi o udaremnieniu lub uszczupleniu zaspokojenia). To natomiast, że hotel w dacie przeniesienia własności udziałów działał – jak twierdzi apelujący - „w szczątkowej formie” nie oznacza, że nieruchomość nie stanowiła żadnej wartości. Jak zresztą sam wskazał – wartość hotelu stale rosła (str.7 apelacji). Do kwestii wpływu prowadzenia egzekucji na rzecz innych podmiotów na odpowiedzialność z art.300 § 2 kk, Sąd apelacyjny już się odnosił w niniejszym uzasadnieniu i do tych rozważań w tym miejscu odwołuje się. Podmiotem, na rzecz którego była prowadzona egzekucja w omawianym zakresie jest jeden z pokrzywdzonych w przedmiotowej sprawie ((...) Sp. z o.o.) a zatem nie powinno budzić wątpliwości, że zaspokojenie tego wierzyciela zostało co najmniej uszczuplone zbyciem omawianych udziałów. Okoliczność, że nabywca udziałów ponosił solidarną odpowiedzialność nie ekskulpuje oskarżonego, skoro, jak już wyżej wskazano, zmiana właściciela powodowała

konieczność uzyskiwania nowych tytułów wykonawczych przez wierzycieli a wręcz w niektórych przypadkach, skutkowało odstąpieniem od czynności egzekucyjnych, do czego Sąd odwoławczy odnie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Jako gołosłowny a zatem dowolny (sam skarżący podaje, że jest to tylko jego opinia – str. 7 apelacji) a przez to nie mogący stanowić skutecznego zarzutu apelacyjnego, uznać należy pogląd skarżącego, że spółka (...) odstąpiła od dalszych czynności z uwagi na niecelowość prowadzenia egzekucji z tego majątku, gdyż pierwszeństwo miał inny wierzyciel.

Za chybione uznać należy zarzuty dotyczące mebli biurowych sprzedanych przez oskarżonego (pkt VII ppkt 1 wyroku, pkt II.5.f apelacji). Nie ma racji skarżący twierdząc, że meble zostały sprzedane po zajęciu komorniczym. Jak wynika bowiem z akt sprawy, zajęcie komornicze tych ruchomości miało miejsce 31.07.2012r. (k.3497), podczas gdy ich sprzedaż przez oskarżonego na rzecz (...) sp. z o.o. nastąpiła już 5.09.2011r. (k.3510). Podkreślenia również wymaga, czego zdaje się nie dostrzegać skarżący, że choć ostatecznie nikt nie nabył tych mebli (wyjaśnienia oskarżonego - k.8653 akt sprawy), to początkowo zmiana właściciela skutecznie zablokowała możliwość prowadzenia egzekucji z tych ruchomości. Jak zeznał bowiem świadek M. D. reprezentujący pokrzywdzonego (...), egzekucja prowadzona z tych z ruchomości była nieskuteczna, gdyż przedmioty te nie należały do oskarżonego a do spółki (...), która wytoczyła powództwo przeciwegzekucyjne (k.3465-3466 akt sprawy). Wskazać również

należy na fakt, że z powództwa (...) sp. z o.o. postanowieniem Sądu Rejonowego w Wejherowie z 21.01.2013r. doszło do zabezpieczenia żądania zwolnienia spod egzekucji prowadzonej z ruchomości przez pokrzywdzonych: A. L., R. L. i J. L. (pkt VII tiret14 wyroku), Z. W. (1) – PHU (...) (pkt VII tiret 10 wyroku), (...) (pkt VII tiret 16 wyroku), (...) (...) (pkt VII tiret 17 wyroku), (...) sp. j. (pkt VII tiret 15 wyroku) i M. K. (pkt VII tiret 13 wyroku) - k.3523-3524 akt sprawy.

Wobec powyższego postulat skarżącego (pkt 6 apelacji) o wyeliminowanie z wyroku składników majątku opisanych w pkt. II.5 apelacji jest niezasadny.

Podnosząc, że zbycie zagrożonego zajęciem składnika mienia nie może być bezpośrednio powiązane z uszczupleniem zaspokojenia wierzyciela, jeżeli tą drogą do majątku dłużnika wpłynął ekwiwalent w postaci ceny rynkowej sprzedanego składnika mienia (pkt. II. 8, 9 apelacji) skarżący zdaje się nie dostrzegać, że sytuacja taka nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie, w szczególności w odniesieniu do wskazanych w tej części apelacji nieruchomości przy ul. (...) w G. (pkt VII ppkt 2 wyroku). Zaspokojenie innych należności nie zwalnia oskarżonego od odpowiedzialności, zwłaszcza, że z zeznań świadków - nabywców tej nieruchomości wynika, że zapłacili oskarżonemu za nieruchomości częściowo na konto, a mimo to nie spłacił wierzycieli a egzekucja z rachunków bankowych okazała się bezskuteczna. Finansowanie bieżącej działalności oskarżonego z pozyskiwanych środków nie może go ekskulpować od odpowiedzialności

z art.300 § 2 kk jeżeli nie zaspakajał wierzycieli objętych wyrokiem. Nieruchomości zostały sprzedane za kwotę 1.845.000 zł. brutto (1.500.000 zł. netto). Akt notarialny umowy przedwstępnej ich sprzedaży spółce (...) został zawarty 29.12.2011r. (k.4785-4791 akt sprawy). W dniu 31.12.2011r. nabywcy przelali na konto oskarżonego 500.000 zadatku, a następnie 30.01.2012r. na ten sam numer konta 285.000 zł. W dniu 15.02.2012r. na inny numer konta nabywcy przelali 760.000 zł. do Banku (...) w R. tytułem spłaty kredytu hipotecznego jaki obciążał te nieruchomości (zeznania świadka I. K. - k.4783-4384, k. 9382 akt sprawy). Wskazać jednocześnie należy na zeznania świadka M. J. - przedstawiciela firmy obsługującej wierzytelności, m.in. pokrzywdzonego Z. W. (1) (PHU (...)), że podejmowane były kroki prawne celem zajęcia tej nieruchomości ale okazało się, że została sprzedana a pieniądze nie wpłynęły na konto w (...) Bank. (k.3558-3559 akt sprawy).

Odnosząc się do składników majątku oskarżonego opisanych w pkt VII. ppkt 3 i 6 wyroku wskazać należy, że obrońca przyznaje, iż zbycie mogło uszczuplić zaspokojenie wierzycieli oskarżonego (pkt II.10 apelacji – str.9), co zwalnia Sąd odwoławczy od szerszych rozważań w tym zakresie. Wskazać jedynie należy, że część należności (804.291,15 zł.) za nieruchomości opisane w ppkt.3 również (podobnie jak za nieruchomości na ul. (...) w G.) zostały przelane na konto bankowe oskarżonego (k.4799-4808 akt sprawy) i również mimo to nie doszło do zaspokojenia wierzycieli – pokrzywdzonych w niniejszej sprawie. Egzekucja ze wskazanych

w tej części wyroku nieruchomości nie okazała się skuteczna z uwagi na ich zbycie (informacja komornika – k.5011 akt sprawy). Środki pozyskane ze sprzedaży V. (...) zostały przeznaczone na inne zobowiązania oskarżonego (k.8653 akt sprawy).

III. Odnosząc się do zarzutu związanego z pkt. VII tiret 4 wyroku, (pkt III.1 i 2 apelacji) na wstępie wskazać należy, że rację ma skarżący twierdząc, iż oskarżony złożył do depozytu sądowego kwotę 87.500 zł. Nie zwalnia go to jednak od odpowiedzialności karnej z art.300 § 2 kk z następujących względów. Pokrzywdzony 27.02.2009r. uzyskał zabezpieczenie na tę kwotę na nieruchomości położonej na ul. (...) w R.. W związku z tym oskarżony 2.07.2009r. złożył tę kwotę do depozytu sądowego do sprawy I C 377/09 Sądu Okręgowego w Gdańsku (k.8784 akt sprawy), tym samym upadło wskazane wyżej zabezpieczenie na tej nieruchomości. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z 21.10.2010r. w sprawie I C 377/09 zasądzono na rzecz W. W. (1) wskazaną wyżej kwotę. Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 27.09.2011r. oddalił apelację oskarżonego od tego wyroku (k.4523 akt sprawy). Mimo prawomocnego orzeczenia kwoty tej nie wydano pokrzywdzonemu z depozytu sądowego. Oskarżony bowiem wniósł przeciwko niemu pozew do Sądu Rejonowego w Lęborku, na skutek czego zapadł przeciwko W. W. (1) wyrok zaoczny w sprawie I C 297/10 o zapłatę, któremu nadano klauzulę wykonalności i zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne z wniosku oskarżonego przeciwko W. W. (1) z 30.05.2011r. o należność

główną 46.997,50 wraz z odsetkami i kosztami egzekucyjnymi (k.4545 akt sprawy). Wprawdzie na zażalenie pokrzywdzonego Sąd Okręgowy w Słupsku zawiesił wykonalność klauzuli ale w międzyczasie oskarżony zajął złożoną do depozytu kwotę 87.500 zł. (zeznania świadka W. W. (1) - k.5087 akt sprawy). Postanowieniem z 9.11.2011r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił zatem wniosek W. W. (1) o wydanie 87.500 zł. z depozytu sądowego uzasadniając to zajęciem tej wierzytelności przez komornika (4560 akt sprawy). Potwierdzeniem, że pokrzywdzony nie mógł zaspokoić się z depozytu sądowego jest pismo komornika z 10.03.2016r. potwierdzające, że należność główna 87.500 zł. stanowi zaległość w sprawie (k.9407 akt sprawy). Oskarżony nie jest zatem i w tym zakresie zwolniony od odpowiedzialności za przestępstwo z art.300 § 2 kk, gdyż mimo złożenia pieniędzy do depozytu sądowego pokrzywdzony nie mógł zaspokoić swojego roszczenia, o czym oskarżony wiedział, gdyż zajął tę kwotę na poczet własnych wierzytelności wobec W. W. (1). Nie sposób zatem uznać, że pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego, tj. istnienia względem niego niezaspokojonej wierzytelności W. W. (1). Wyzbywając się zatem majątku w sposób opisany w pkt VII zaskarżonego orzeczenia również uszczuplił dochodzenie wierzytelności przez W. W. (1). Wobec powyższego nie ma znaczenia kwestia czy odsetek od tej kwoty pokrzywdzony zażądał w 2013r. (jak pisze obrońca w apelacji – str.9), czy w 2015r. (jak podał obrońca w toku postępowania przed Sądem I instancji - k.11459 akt

sprawy). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że z treści wskazanego wyżej wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wynika, że wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 21.10.2010r. w sprawie I C 377/09 dotyczył kwoty 87.500 zł. z odsetkami od 16.01.2008r. do dnia zapłaty (uzasadnienie wyroku w sprawie I ACa 798/11 - k.4524 akt sprawy). Ze względów wskazywanych już w niniejszym uzasadnieniu, żadnego wpływu na przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art.300 § 2 kk nie ma podnoszona przez skarżącego kwestia, że między stronami toczy się jeszcze postępowanie przed sądem cywilnym (str.9 apelacji).

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również pogląd skarżącego co do zaistnienia przesłanek z art.28 § 1 kk w odniesieniu do pokrzywdzonego J. R. (pkt VII tiret 5 wyroku, pkt III.3 apelacji). Jak już wyżej wskazano w niniejszym uzasadnieniu, do uznania, że doszło do wyczerpania znamion przestępstwa z art.300 § 2 kk nie jest konieczne prawomocne orzeczenie, którego wykonanie jest udaremnione lub uszczuplone przez działanie sprawcy. Wystarczy bowiem, że wierzyciel niedwuznacznie wyrazi zamiar wytoczenia powództwa. Warunkiem karalności na podstawie przepisu art.300 § 2 k.k. jest bowiem nie tylko istnienie roszczenia wierzyciela ale także świadomość sprawcy co do istnienia zagrożenia zajęcia składników jego majątku, a świadomość ta musi wiązać się z faktem, że wierzyciel już przystąpił lub ma poważny zamiar przystąpić w ten czy inny ujawniony sposób do egzekucji tego roszczenia. Przy czym wskazuje

się też, że składniki majątku dłużnika są zagrożone zajęciem, jeśli istnieje konkretne, realne niebezpieczeństwo ich zajęcia, a więc takie niebezpieczeństwo z którym należy się liczyć (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 31.05.2012r. w sprawie II AKa 148/12). Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że J. R. w okresie objętym przypisanym oskarżonemu czynem przystąpił do dochodzenia swojego roszczenia, składając 8.08.2011r. pozew o zapłatę w postępowaniu upominawczym (k.6277 akt sprawy). W tej sytuacji bez znaczenia dla przypisania oskarżonemu winy w popełnieniu przestępstwa z art.300 § 2 kk na szkodę pokrzywdzonego J. R. pozostaje data uprawomocnienia się orzeczenia zasądającego należności w tym zakresie.

Wobec powyższego, stanowisko skarżącego, że istnieją podstawy do wyeliminowania z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wskazanych w zaskarżonym orzeczeniu wierzytelności dochodzonych przez W. W. (1) i J. R. (pkt III.4 apelacji) nie jest trafne.

IV. Nie ma racji skarżący, że w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia prawa materialnego – art.300 § 3 kk poprzez jego zastosowanie. Podkreślenia wymaga, że oskarżony P. D. został uznany winnym popełnienia czynu z art. 300 § 2 kk w zb. z art.300 § 3 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk (pkt VII wyroku), czego skarżący zdaje się nie kwestionować, podnosząc jedynie zarzut zastosowania art.300 § 3 kk przy wymiarze kary (str.3, 10 apelacji), nie zaś zarzut dotyczący kwalifikacji

prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Tymczasem, zgodnie z art.11 § 3 kk, w wypadku kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu, sąd wymierza karę na podstawie przepisu surowszego; w przedmiotowej sprawie jest nim przepis art.300 § 3 kk. Na marginesie zatem Sąd apelacyjny wskazuje, że przyjęta przez Sąd okręgowy kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu P. D. zyskała aprobatę instancji odwoławczej. W ocenie Sądu II instancji przepis art.300 § 3 kk ma zastosowanie zarówno w wypadku skazania z art.300 § 1 kk, jak i z art.300 § 2 kk. Biorąc bowiem pod uwagę treść obu przepisów, w szczególności to, iż zespoły znamion różnią się jedynie tym, że w § 1 jest mowa o grożącej niewypłacalności lub upadłości, zaś w § 2 – o udaremnieniu wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, natomiast sposoby udaremnienia egzekucji są identyczne, nie sposób uznać, biorąc pod uwagę kryterium racjonalnego ustawodawcy, że znamię wyrządzenia szkody wielu wierzycielom o jakim mowa w art.300 § 3 kk nie miałyby zastosowania do art.300 § 2 kk. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że przedmiotem ochrony w przestępstwie określonym w art.300 kk jest interes wierzyciela. Należy w tym miejscu wskazać na trafny pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 28.03.2019r. w sprawie V KK 119/18: „Podstawowym celem penalizacji zachowań określonych w art. 300 § 2 k.k. jest ochrona indywidualnych interesów majątkowych jednostek, a głównym przedmiotem ochrony w tym przepisie są usankcjonowane orzeczeniami sądów roszczenia uprawnionych wierzycieli i ich

zabezpieczenie przed nieuczciwymi zachowaniami dłużników, zmierzającymi do uniemożliwienia im zaspokojenia tych roszczeń.”. Na dopuszczalność kumulatywnej kwalifikacji przepisów art.300 § 2 kk i art.300 § 3 kk wskazał również Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 27.12.2018r. w sprawie II AKa 370/18: „Między przepisami art. 300 § 3 k.k. oraz art. 300 § 2 k.k. zachodzi rzeczywisty właściwy zbieg przepisów, bo obydwie one zawierają odmienne, choć krzyżujące się w zakresie "udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela", zespoły znamion typu czynu zabronionego.”

V. Brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art.307 § 2 kk poprzez jego niezastosowanie. Na wstępie wskazać należy, że przepis ten ma charakter fakultatywny („sąd może”). Z gruntu chybnym jest zatem podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego poprzez niezastosowanie tego przepisu. Zarzut obrazy prawa materialnego byłby zasadny, gdyby sąd nie zastosował przepisu, który miał obowiązek zastosować lub odwrotnie – zastosował przepisu, mimo że nie mógł go zastosować (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 21.03.2019 r. w sprawie V KK 108/18). Sam skarżący wskazuje na brak obowiązku sądu zastosowania tej instytucji (str.11 apelacji), tym bardziej niezrozumiałym jest takie sformułowanie zarzutu obrazy art.307 § 2 kk. Nawet zatem jeżeli Sąd I instancji ustaliłby, że oskarżony dobrowolnie naprawił szkodę w znacznej części, to zarzut obrazy prawa materialnego art.307 § 2 kk byłby niezasadny z uwagi na fakultatywny charakter przewidzianego w nim

nadzwyczajnego złagodzenia kary. W przedmiotowej sprawie brak jest jednak podstaw do uznania, że oskarżony dobrowolnie naprawił szkodę i to w znacznej części; nie stało się tak ani do czasu wydania wyroku przez Sąd I instancji ani w toku postępowania odwoławczego. Nie sposób bowiem mówić o dobrowolności naprawienia szkody w rozumieniu art.307 kk, jeżeli do naprawienia szkody doszło poprzez egzekucje komornicze.

Podnoszona przez skarżącego okoliczność (str.11 apelacji), że oskarżony nie wywiązywał się ze zobowiązań wobec pokrzywdzonych w powyższej sprawie z uwagi na dochodzenie wierzytelności od swoich dłużników nie może skutkować uznaniem, że doszło do dobrowolnego naprawienia szkody. Podobnie bez wpływu na dobrowolność o jakiej mowa w art.307 kk pozostaje postawa pokrzywdzonych (kwestionowanie, jak podnosi skarżący, zasadności podejmowania przez oskarżonego kroków prawnych celem dochodzenia roszczeń od swoich dłużników - str. 11 apelacji). Zamiar spłaty, który akcentuje apelujący w tej części wywiedzionego środka odwoławczego nie jest tożsamy z naprawieniem szkody i to dobrowolnym. Z tego względu bez wpływu na możliwość zastosowania art.307 § 2 kk w przedmiotowej sprawie pozostaje zarówno sporządzenie listy pokrzywdzonych w sprawie i odniesienie się do stopnia ich spłaty (k.11-13 apelacji), jak i przedłożone w toku postępowania odwoławczego oświadczenia części pokrzywdzonych (k.12267-12268 akt sprawy) co do spłaty zobowiązań przez oskarżonego.

Wobec wskazanego wyżej (i bezspornego) dochodzenia przez pokrzywdzonych swoich należności na drodze egzekucji komorniczych nie sposób uznać, aby zostało spełnione określone w art.307 § 2 znamię „dobrowolności”. O ile zatem w istocie aktualnie można mówić o naprawieniu przez oskarżonego szkody w znacznej części, o tyle żadną miarą nie sposób uznać, że nastąpiło to dobrowolnie. Brak jest zatem podstaw do rozważania czy zachodzą przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonej oskarżonemu kary w oparciu o przepis art.307 § 2 kk.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również postulat złagodzenia orzeczonej wobec oskarżonego kary poprzez wymierzenie kary grzywny (str.14 apelacji). W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczona wobec oskarżonego kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5-letni okres próby jest zgodna z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art.53 § 1 i 2 kk, biorąc również pod uwagę okoliczność, że aktualnie szkody wyrządzone przestępstwem zostały w części naprawione a z opisu czynu w pkt. VII wyroku wyeliminowano ppkt 11 i 12. Gdyby bowiem do nie doszło do częściowego naprawienia szkody przez oskarżonego, orzeczoną wobec niego karę uznać by należało za rażąco łagodną, co jednak – z uwagi na brak zaskarżenia wyroku na niekorzyść oskarżonego – nie mogłoby skutkować jej obostrzeniem. Orzeczenie natomiast wobec oskarżonego jedynie kary grzywny żadną miarą nie byłoby zgodne z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art.53 § 1 i 2 kk.

VI. Poczynione we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia rozważania Sądu apelacyjnego dotyczące braku związku między tym, że toczą się jeszcze postępowania egzekucyjne a odpowiedzialnością z art.300 § 2 kk zachowują swą aktualność również w odniesieniu do opartego na niej zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych związanego z pokrzywdzonym (...) Sp. z o.o. (pkt VI apelacji). Brak jest zatem podstaw do wyeliminowania z opisu czynu przypisanego oskarżonemu działania na szkodę tego podmiotu.

Wnioski

1. zmiana opisu czynu i uchylenie podstawy prawnej rozstrzygnięcia zaskarżonego orzeczenia w pkt VII w ten sposób, iż:

1) z opisu przypisanego oskarżonemu P. D. czynu wyeliminowanie znamion czynności sprawczej polegające na:

a) sprzedaży w dniu 05.09.2011 r. ruchomości w postaci mebli i sprzętu biurowego o wartości 15.000,00 zł. na rzecz (...) sp. z o.o. w R.,

b) sprzedaży w dniu 29.12.2011 r. nieruchomości położonych w G. przy ul. (...) oznaczonych KW nr (...) i (...) na rzecz (...) s.c.

c) darowiźnie z dnia 06.02.2012 r. nieruchomości położonej w R. o wartości 500.000 zł oznaczonej KW nr (...) na rzecz żony L. D.,

d) sprzedaży z dnia 14.02.2012r. nieruchomości położonej w R. przy ul. (...) /(...) oznaczonej KW nr (...) na rzecz (...) sp. z o.o.,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

e) darowiznie z dnia 22.06.2012 r. 99% udziału kapitałowego o wartości 25.000.000 zł w spółce (...) sp. z o.o. siostry D. G.,

f) sprzedaży z dnia 04.07.2012 r. nieruchomości lokalowych położonych w R. przy ul. (...) oznaczonych KW nr (...) i (...) na rzecz (...) sp. z o.o.,

g) darowiznie z dnia 22.08.2012 r. nieruchomości położonej w R. oznaczonej KW (...) na rzecz żony L. D.,

h) sprzedaży z dnia 13.02.2012 r. nieruchomości' położonej w R. przy ul. (...) oznaczonej KW (...) na rzecz (...) sp. zo.o.

i) sprzedaży z dnia 20.12.2011 r. nieruchomości położonej w R. działki nr (...) oznaczonej KW nr (...) na rzecz L. D.,

2) z opisu przypisanego oskarżonemu P. D. czynu wyeliminowanie znamion w zakresie skutku polegające na uszczupleniu dochodzenia należności wierzycieli stwierdzonych następującymi tytułami:

a) wyrok na rzecz W. W. (1) w kwocie 87.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami wydanego w dniu 21.10.2010 r. przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie I C 377/09,

b) wyrok na rzecz J. R. ((...)) w kwocie 12.078 zł z ustawowymi odsetkami wydanego w dniu 16.10.2013 r. przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie XII Ga 385/13,

c) nakaz zapłaty na rzecz (...) sp. z o.o. we W. w kwocie 511.605,58 zł z ustawowymi odsetkami wydanego

<p>w dniu 17.04.2012 r. przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie X GNc 245/12,</p> <p>3) uchylenie podstawy prawnej skazania (art. 300 par. 3 kk. w zw. z art. 33 par. 1 i 3 kk.) i wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 300 par. 2 kk. w zw. z art. 33 par. 1 i 3 kk. przy zastosowaniu art. 307 par. 2 kk. w zw. z art. 60 par. 6 pkt. 4 k.k. kary grzywny w wysokości 500 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50,00 zł. oraz uchylenie wyroku w pkt VIII i IX.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1. Wniosek ten jest zasadny tylko w odniesieniu do nieruchomości z pkt. VII 11. i 12 wyroku. W pozostałym zakresie wniosek jest niezasadny wobec niezasadności podniesionych zarzutów.</p> <p>2. Wobec uznania za niezasadne zarzutów podniesionych w tym zakresie, brak jest podstaw do uwzględnienia tego wniosku.</p> <p>3. Wobec uznania za niezasadne zarzutów podniesionych w tym zakresie, brak jest podstaw do uwzględnienia tego wniosku.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Zarzuty apelacji odnoszące się do pkt. VII ppkt 11 wyroku mają również zastosowanie do pkt. VII ppkt 12 wyroku.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Patrz rubryka 3.</p>	

1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok w zakresie wskazanym w pkt. II wyroku Sądu odwoławczego w odniesieniu do jego pkt. I.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Uznanie za niezasadne zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego; patrz rubryka 3.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt VII ppkt 11 i 12.	
Zwiąże o powodach zmiany	
Uwzględnienie zarzutu obrońcy oskarżonego w tym zakresie oraz uchybienie dostrzeżone przez Sąd odwoławczy z urzędu.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	<table border="1"> <tr> <td>Nie dotyczy</td> <td># art. 439 k.p.k.</td> </tr> </table>	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.		
Zwiąże o powodach uchylenia			

Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.634 kpk w zw. z art.1, art.2 ust.4, art.3 ust.1 in fine oraz art.8 Ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążając nimi oskarżonego uznając, że brak jest podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISY

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana